

Да, има много спорова у Цркви и њена историја је сва прожета споровима. Они су се збивали не само у временима тешким, као што је наше, него чак и онда када је Црква цветала, у златно доба Васеленских Сабора и Отаца Цркве. Тек тада се нико не би усудио да било шта што је у Цркви оцени као "небитно"! Оци су због овога циља водили расправе, и били гоњени и у прогонство одлазили, због једне једине речи, због једнога "слова" (управо се на овакав начин водио аријански спор у време Св. Атанасија Великог), јер су изнад свега земаљског поштовали Истину и верност Истини.

Када се у Цркви разбукте и распламсају спорови, што се дешава и што се често дешавало, из црквених кругова се, нажалост, неизбежно чују позиви да се та спорења прекину у "име мира и љубави". То би, наравно, био разлог за велику радост, када иза свих тих позива, по правилу, свагда не би пробијао другачији тон: "Ваш спор је небитан. Он никоме није потребан: могу га разумети једино 'стручњаци' и 'научници', тако да сва та спорења воде искључиво у саблазан и духовну штету". И овде свим таквим оптуживачима морамо да укажемо на нешто што је веома важно, а што су они, очигледно, заборавили. Они заборављају да су мир и слога у Цркви *нераздвојиви од Истине*.

Ванцрквени човек који не верује и који није члан Цркве би се насмејао и слегнуо раменима, рекавши: "Шта је то истина?". А то је управо питање које је Пилат упутио Спаситељу Који је стајао пред њим. И Спаситељ није одговорио, зато што "онај који се налази изван" [Истине] не верује у могућност Истине. За таквога је истина увек релативна и мери се по мерилу предности, побољшања или користи коју доноси. Али, за нас који знамо и који верујемо да је Црква заснована на Истини која се ваплотила, да је свецели живот Цркве у Ономе Који је рекао: *Ја сам Пут, Исшина и ЖивоШ* (Јн. 14, 6), за нас нема ничега у Цркви што је неважно, зато што се све мери овом Истином и зато што је све подређено овој Истини.

Да, има много спорова у Цркви и њена историја је сва прожета споровима. Они су се збивали не само у временима тешким, као што је наше, него чак и онда када је Црква цветала, у златно доба Васеленских Сабора и Отаца Цркве. Тек тада се нико не би усудио да било шта што је у Цркви оцени као "небитно"! Оци су због овога циља водили расправе, и били гоњени и у прогонство одлазили, због

Протопрезвитер Александар Шмеман

У СМИРЕЊУ, СВАГДА БИТИ ПОСЛУШАН ИСТИНИ

Из: Protopresbyter Alexander Schmemmann, *What is Important and What is Not*, The Holy Trinity Cathedral Life, Vol. 1, No. 6, San Francisco, February, 1994.

једне једине речи, због једнога "слова" (управо се на овакав начин водио аријански спор у време Св. Атанасија Великог), јер су изнад свега земаљског поштовали Истину и верност Истини.

И у тим споровима је било много више истините љубави према Цркви и њеном верном народу којег је Сам Господ кроз Своје Ваплоћење удостојио познања Истине, и много више ревности, и много више вере него у млакој "прилагодљивости" и "толеранцији" нашега времена, када је толико тога у Цркви постало удео искључиво свештеника и [богословских] "стручњака". Не би требало да нас саблажњавају спорови који се воде око тога како би требало да планирамо наш црквени живот у складу са Истином, зато што у тим споровима букти жива брига за Цркву и њен живот, већ би пре требало да нас плаши то море равнодушности међу самим верницима Цркве, које окружује те спорове, као и та сумњичавост са којом се, чак, и побожни људи односе према тим, наводно, "небитним" питањима.

Наравно да у нашим споровима има много људске острашћености, огреховљености и ускогрудости. И ми би требало да те спорове просветљујемо молитвом, љубављу и дуготрпењем. Нико не може да поседује Истину у њеној потпуности, али од свакога се захтева да тежи Истини, да свој духовни ум, своју вољу и своје срце усмерава ка стицању "познања Истине". *Све испитујте; држите се чврсто онога што је добро* (1. Сол. 5, 21), говори Св. ап. Павле. И ако се у смирењу трудимо да свагда будемо послушни Истини, ако се непрестано будемо трудили да победимо у себи све што је грешно и ускогрудно, Истине ради, чак и наша спорења, која су плод људске слабости, водиће нас к слави Цркве, *јер се сила Христова у немоћи показује савршеном* (2. Кор. 12, 9).

са енглеског: М. А

Црквени живот 9/2007